

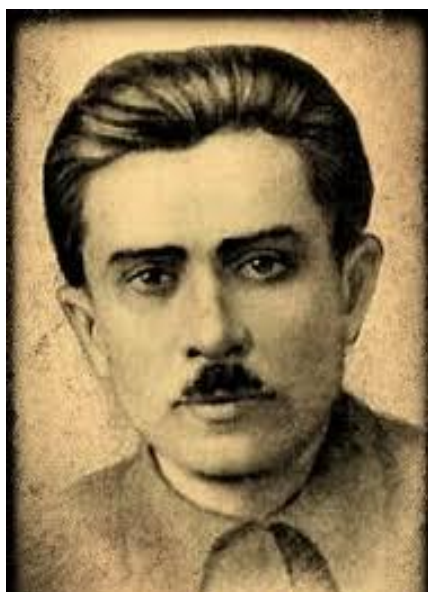
М'ятежний геній

літератури

125 років від дня народження

Миколи Хвильового

Рекомендаційний список літератури

«Істинно: Хвильовий. Сами хвилюється і нас усіх хвилює, п'янить і непокоїть, дратує, знесилює і полонить. Аскет і фанатик, жорстокий до себе і до інших, хворобливо гражливий і гордий, недоторканний і суворий, а часом — ніжний і сором'язливий, химерний характерник, залюблений у слово, у форму лрійник».

Володимир Жоряк

Микола Хвильовий залишив одну з найбільших загадок після себе в історії української літератури. Хвильовий — символ свого часу, людина загадкова.

Разом із іншими загадовими особистостями початку ХХ століття він створив міф. Зрештою, кожна велика епоха завжди створює в собі міф. Хвильовий разом із Лесем Курбасом, Миколою Кулішем, Павлом Тичиною створили міф «золотого гомону» своєї доби. Цей міф настільки загадковий, що й досі не маємо однозначного його витлумачення. Зрештою, немає ані рукописів, ані достатньої кількості свідчень, щоб зробити достеменні висновки.

Лише сьогодні, у ХХІ столітті, ми відкриваємо для себе скарби початку століття минулого.

Гречанюк, С. Микола Хвильовий / С. Гречанюк // Дніпрова хвиля. - К., 1990. - С. 595.

Гординский, С. Поезія М. Хвильового /С. Гординський // На переломі епох. Літературознавчі статті, огляди, есеї, рецензії, спогади / С. Гординський. – Львів, 2004. – С. 174.

Гординський, С. Бій за Європу. В десятиріччя смерті Миколи Хвильового / С. Гординський //На переломі епох. Літературознавчі статті, огляди, есеї, рецензії, спогади / С. Гординський . – Львів, 2004. – С. 193.

Донцов, Д. Микола Хвильовий / Д. Донцов // Українське слово: хрестоматія української літератури та літературної критики, ХХ ст. У 4 кн. Кн. 1 - К., 1994. – С. 654-671.

Стаття Д. Донцова «Микола Хвильовий» (1933) у якій еміграційний критик порушує питання про те, в чому загадка М. Хвильового й у чому трагізм його життєвої та творчої долі. Дослідник простежує поступове розчарування М. Хвильового революцією, жорстке нівелювання Москвою усіх творчих виявів індивідуальності, які так чи так відійшли вбік від революційної догми. Д. Донцов не здійснює літературознавчий аналіз творів письменника, проте наводить спостереження щодо паралелей між психологічними портретами М. Хвильового та М. Гоголя.

Микола Хвильовий // Нові імена в програмі з української літератури : посібник для вчителя. - К., 1993.

Жулинський, М. Микола Хвильовий / М. Жулинський // Із забуття в безсмертя / М. Жулинський .- К., 1990.- С. 264.

У збірці «Із забуття – в безсмертя» (1990) М. Жулинський відтворив основні етапи життя і творчості М. Хвильового, здійснив спробу ідеологічно виправдати його.

Жулинський, М. Микола Хвильовий: «Романтик «У діадемі червоного страждання» / М. Жулинський // Українська література: творці і твори: учням, абітурієнтам, студентам, учителям / М. Жулинський .- К.: Либідь, 2011.-С. 409.

Жулинський, М. Микола Хвильовий /1893-1933 / М. Жулинський // Слово і доля: навчальний посібник / М. Жулинський .- К., 2006.- С. 329.

Постріл у самого себе

(біографія Миколи Хвильового)

Справжнє прізвище Хвильового - Фітельов Микола Григорович. Народився він 13 грудня в селищі Тростянець Харківської губернії в сім'ї вчителя в 1893 році. Гімназії Коля не закінчив, кинув після четвертого класу. Згодом він пояснював це участю в українському революційному гуртку. Трохи займався самоосвітою, яка полягала в читанні революційної і крамольної літератури.

Захоплений революційними мріями і босяцькою романтикою 16-річний Микола Хвильовий відправився на заробітки. Працював на заводі в Дружківці, Таганрозі, Горлівці та ще бозна-де. «Ні в одному з названих місць я не уживався, — писав він згодом, — тому що не мирився з існуючою тоді експлуатацією праці, бо відчував себе самотнім і мене тягнуло до босяцької вольниці». Спроби юнака займатися революційною пропагандою успіху в робочому середовищі не мали.

У 1914 році Миколу Фітельова призивають на військову службу і незабаром відправляють на фронт. В армії він відрізнявся недисциплінованістю і займався антивоєнної агітацією. Лютий 1917 застав Миколу Хвильового на румунському фронті. В поглядах він коливається між більшовиками і українськими самостійниками, які тоді ще тісно між собою співпрацювали.

Наприкінці 1917 року Микола повертається на Харківщину і з головою поринає в революційну стихію, остаточно зближуючись з більшовиками, займається організацією «селянських спілок» в Богодухівському повіті. Далі — нелегальне становище. Микола Хвильовий активно бере участь у встановленні радянської влади. За деякими даними, на початку 1919 року він був одним з керівників Богодухівської ЧК і відрізнявся крайньою жорстокістю при придушенні найменшого невдоволення щодо радянської влади. Вже будучи письменником і взявши собі романтичний псевдонім Хвильовий, Микола Григорович з гордістю говорив про своє чекістське минуле і називав себе «чекістом — чорноробом революції». Служба в ЧК, участь у масових розправах позначилися на психічному здоров'ї письменника. Мати Миколи стверджувала, що він страждав зоровими і слуховими галюцинаціями, боявся темряви, йому здавалося, що по ньому лазять гадюки і якісь «волохаті потвори».

У квітні 1919 року Хвильовий вступив до партії більшовиків. Незабаром перейшов на службу в Червону Армію і став комісаром. Потім очолював Особливий відділ 13-ї армії.

У 1922 році демобілізувався і переїхав до Харкова. Попрацювавши слюсарем і кинувши це нудне заняття, незабаром звернувся до літературної діяльності.

20-ті — 30-ті роки ХХ століття були політикою насильницької «коренізації». Більшовики оголосили своїм головним ворогом великоруський шовінізм і викорчувували будь-які прояви руськості, вводили привілеї для нацменшин, де треба і не треба насаджували місцеві мови. Українізувалися школи, установи, театри, партосередки, підприємства. Хвильовий майже одразу опинився в центрі літературного життя Харкова. У 1923 р. він став одним з організаторів літоб'єднання «Гарт», а через два роки був ініціатором створення ВАПЛІТе. Політику українзації він гаряче підтримував і почав творчо розвивати її ідеї.

У листі «Тов. Кагановичу та іншим членам ПБ ЦК ВКП(б)У» від 26 квітня

1926 року Й. Сталін вказав на виступи Хвильового як прояви поширення антиросійських настроїв в Україні. Лист став сигналом для гострої критики з боку московського та республіканського керівництва. Намагаючись врятувати ВАПЛІТЕ від розпуску, Хвильовий в 1926—1928 роках змушений був публічно засудити свої погляди та відмовитися від них.

На початку 30-х років розвернулася боротьба Сталіна з різними ухильниками в партії, яка призвела Хвильового до кризи. Він не сподівався, що проти ухильників будуть застосовувати ті ж заходи, які він, «чорнороб революції», використовував в роки громадянської війни в боротьбі з противниками радянської влади. В атмосфері шаленого цькування, можливо, передчуваючи наближення тотального терору, після арешту свого приятеля письменника Михайла Ялового на знак протесту проти початку масових репресій проти української творчої інтелігенції 13 травня 1933 року в Харкові, у будинку письменників «Слово», покінчив життя самогубством.

Вертіль, О. «Істинно: Хвильовий. Сам хвилюється і нас усіх хвилює» /О. Вертіль // Урядовий кур'єр .- 2013.- 26 грудня .- С. 11.

Кімната-музей в містечку Тростянець, що за 45 км від Сум дорогою на Харків, видатного уродженця районного центру Миколи Хвильового, в приміщенні першої загальноосвітньої школи. Місцева експозиція не переобтяжена унікальними

документами чи речами, тут збережено сам дух і обстановку, в якій виростав майбутній талант. Навіть через багато десятиліть твори письменника зачаровують, дарують естетичну насолоду.

Наєнко, М. «М'ятежний геній» літератури і жертва комуністичного божевілля / М. Наєнко // Вітчизна. - 2008.- № 11-12.- С.153

Більш драматичну, як М. Хвильовий, постать у літературі ХХ ст. годі й шукати. Переплелось в тому драматизмі особисте, режимне і – нікому не відоме. Пишуться про цього «м'ятежного романтика» (вислів з лексикону самого письменника) монографії та дисертації, але після них все одно залишається більше запитань, ніж відповідей.

Стус, Д. Самовбивство віри 1933-й. Голодна весна / Д. Стус // Пенсія. - 2008.- №5-6.- С.42.

Самогубство М. Хвильового

Нестеренко, П. Бунтівний, запальний, романтичний / П. Нестеренко // Урядовий кур'єр. - 2003.- 26 грудня.-С.9.

До 110-річчя від дня народження Миколи Хвильового

Любченко, А. Його таємниця / А. Любченко // Кур'єр Кривбасу.- 1996.- № 59-60.- С.44.

Ющенко, П. Як осіння журба між дерев... / П. Ющенко // Кур'єр Кривбасу.-1996. - № 55-56.- С. 52.

Ковалів, Ю. Бранець «загірних комун» / Ю. Ковалів// Кур'єр Кривбасу.-1994.- № 11.- С.47-48.

Агеєва, В. Микола Хвильовий / В. Агеєва // Українська культура .- 1993.- № 11-12.

До 100 річчя від дня народження Миколи Хвильового.

Михайлин, І. Гамартія Миколи Хвильового: моно трагедія на 5 дій з прологом / В. Михайлин // Вітчизна.- 1993.- № 11-12.-С.124.

Семененко, О. Вечірній дзвін / О. Семененко // Прапор .- 1990.- № 7.-С.138.

Мельник, В. Початок трагедії Миколи Хвильового / В. Мельник // Київ. - 1990.- № 1.- С.4.

«Бути українцем - справа не крові, а вибору» (творчість Миколи Хвильового)

Микола Хвильовий – знакова постать в літературному процесі 20-х років ХХ століття. Проте історичні та суспільні перипетії, що привели до особистої трагедії митця, зумовили складність вивчення його творчості. Більше ніж п'ятдесят років в Україні ім'я письменника замовчувалося, а в 30 – 80-ті роки дослідження творчості Хвильового було можливим лише в еміграції. Та справжнє повернення Хвильового до української спільноти відбулося з демократизацією суспільства та із здобуттям української державності, коли М. Хвильовий разом з плеядою митців «розстріляного відродження» опинився в центрі уваги нової генерації дослідників.

Перший вірш Миколи Хвильового «Я тепер покохав город» був надрукований у Харкові в 1919 році. У 1921 році побачили світ поема «В електричний вік» та поетична збірка «Молодість», наступного року — «Досвітні симфонії». Якнайповніше свій талант Хвильовий розкрив в жанрі новели чи оповідання (переважно короткого, з виразним лірико-романтичним чи імпресіоністичним забарвленням). Збірка його прозових творів «Сині етюди» (1923) стала якісно новим етапом у розвитку тогочасної української літератури, відкрила для неї нові естетичні обрії.

Загалом у творчій еволюції письменника можна досить чітко виділити три етапи. Перший — це романтична, лірико-імпресіоністична, в основному безсюжетна проза. Другий, початок якого можна датувати приблизно 1926—1927 роками, це період поступового переходу до врівноваженішої конкретно-реалістичної манери письма, опанування майстерністю сюжетобудови у великих прозових формах, а водночас і посилення іронічних, сатиричних інтонацій. Третій період – 1931 – 1933. «Період героїчних терпінь», період поразок, відступів і останніх спроб знайти місце для нового старту на конвенціональних шляхах («Мисливські оповідання», «З лабораторії», «Майбутні шахтарі» та інші). Безвихідь і трагічний фінал.

Еволюція письменника була непростою, романтичний пафос поступово заступали викривально-сатиричні мотиви, на зміну гімнам революції приходив тверезий аналіз реальної дійсності.

Основним композиційним принципом таких новел, як «Синій листопад», «Арабески», «Дорога й ластівка» та ін. є протиставлення сцен реальних і вимріяних, романтичних злетів та реальних приземлень. Романтично забарвлені герої Хвильового найчастіше вступають у гострий конфлікт із своїм часом. Редактор Карк — головний герой однойменної новели — лише в своїх мріях повертається до часу національної революції, коли світ існував ще в своїй цілісності, не розірваним між мрією та реальністю. Але його персонажі — це не лише жертви історії, часом вони самі, своїми діями спричиняють її трагедійність. Конфлікт гуманізму та фанатизму осмислюється тут у всій своїй повноті. Для чекіста — головного героя новели «Я (Романтика)» — такий конфлікт постає в особливій гостроті: в ім'я абстрактної ідеї, в ім'я доктрини він має власноруч розстріляти свою матір, але знищення іншої особистості — це водночас і знищення свого людського єства, в такій ситуації неминучого вибору перед героєм постає дилема: самознищення чи відродження людського, гуманістичного начала, відродження, найперше, в собі самому.

Центральною для Хвильового — полеміста та публіциста — була проблема історичного буття України, української культури. Заперечуючи москвофільські тенденції частини тогочасних літераторів, Хвильовий проголошував орієнтацію на Європу, на стилі та напрями європейського мистецтва. Цикли памфлетів Хвильового «Камо грядеши?», «Думки проти течії», «Апологети писаризму», полемічний трактат «Україна чи Малоросія?» сконденсували в собі все багатоманіття думок та ідейно-естетичних шукань періоду літературної дискусії в Україні (1925—1928). Ці публіцистичні твори, а також його роман «Вальдшнепи» (1927), викликали гостру реакцію вульгарно-соціологічної критики та партійних ортодоксів. За своїми політичними переконаннями Микола Хвильовий був українським комуністом. Саме в цьому полягала його трагедія. Упродовж усього творчого шляху письменника однією з найважливіших для нього була проблема розбіжності мрії і дійсності.

Перечитуючи тепер всю уцілілу спадщину М. Хвильового, ми під впливом сугестивної сили його образів переносимось у минулий час. У відтворених живих обставинах минулого часу пізнаємо багатючий людський типаж неповторної революційної і пореволюційної доби. Пізнаємо їх ідеї, їх воління і сумніви, їх віру й розчарування, їх шукання і невдачі, їх любов і ненависть. Ми відчуваємо в кожному творі Хвильового, незалежно від жанру, особливе, нове звучання слова та свіжий повів стилю в літературі пореволюційної доби.

Просалова, В. Арабески як авторські жанрові маркери і принципи побудови творів / В. Просалова // Дивослово .-2017.- № 10.-С.53.

Завдяки історико-порівняльному методу у статті виявлено специфіку творів, названих арабесками, з'ясовано принципи їхньої побудови, що ґрунтуються на химерному поєднанні непоєднуваного, повторюваності й варіюванні мотивів, гетерогенності компонентів. Установлено важливе значення рослинної символіки, широке коло інтертекстуальних зв'язків арабесок Павла Богацького та Миколи Хвильового. Відзначено актуалізацію авторами поетики відкритого твору, що

передбачає активність реципієнта, який творить свій читацький варіант тексту.

Мостепан, О. Творчість Миколи Хвильового в контексті метафори хвороби / О. Мостепан // Дивослово.- 2013.- №11.-С.66.

Авторка статті розглядає творчий доробок М. Хвильового крізь призму метафори хвороби, доводячи, що творчість митця відображає травматичний досвід революцій і війни, роздвоєність його психіки між романтичною ідеєю і прозаїчною реальністю, національною самосвідомістю і відданістю комуністичним ідеалам

Багацька, Л. Нова актуальність Миколи Хвильового : із презентації «Вибраних творів» письменника / Л. Багацька // Літературна Україна.- 2011.-15 грудня .- С.1.

Хаддад, К. Скринька з «парними» коштовностями // К. Хаддад // Літературна Україна.- 2011.-15 вересня.-С.7.

Новий том творів Миколи Хвильового, виданий «Смолоскипом», чудово лягає в низку попередніх видань. Збірка вийшла у серії «Розстріляне Відродження». Як видно, цікавість до явища й епохи лише зростає, тож збірка творів Миколи Хвильового, одного з найяскравіших представників своєї доби, поза всяким сумнівом – на часі.

Нестелєєв, М. Романтична візія суїцидальних мотивів у новелістиці Миколи Хвильового / М. Нестелєєв // Слово і час.- 2010.- № 10.-С.23.

У статті розглядається суїцидальний аспект романтичного дискурсу новелістики М. Хвильового. З'ясовано імпліцитну важливість самогубства для творів письменника, а також проаналізовано мотиви матеревбивства та романтичного бунту як суїцидогенних факторів поезики автора. Пояснюється значущість літературного типу "зайвої людини" у прозі Миколи Хвильового .

Брюховецький, В. Рукописи таки не горять, але ховають загадки! / В. Брюховецький // Слово і час .- 2010.-№10.-С.90.

Бахтаров , А. «Вальдшнепи» Миколи Хвильового: спроба реінкарнації /А. Бахтаров // Слово і час.-2010.-№9.-С.104.

*Хто зважиться перебирати слово у класиків? Чи варто розпочинати діалог і творити продовження відомих творів? Видавництво «Смолоскип» робить цей сміливий крок. Повість **Артема Сокола «Аглая»** є спробою продовження роману Миколи Хвильового «Вальдшнепи».*

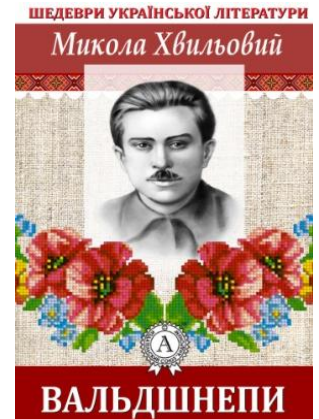

Бондаренко, Ю. Феноменальна та рутинна історія у прозі Миколи Хвильового: зони конфліктів і небезпек / Ю. Бондаренко // Слово і час.-2009.-№2.-С.74.

У статті висвітлено один із тематичних спектрів прозової спадщини Миколи Хвильового – конфлікт між феноменальною та рутинною дійсністю. Кожне з явищ має для автора свою природу: феноменальне в історії народжується як наслідок пориву людства до ідеального, рутинне завжди поглинає, нейтралізує феноменальні здобутки. Їх протистояння підтримує історичну динаміку, яка має у творчості письменника прогнозовано коловоротний характер – постійну взаємозаміну двох типів епох.

Васьків, М. «Вальдшнепи» Миколи Хвильового як фрагмент завершеного роману. Проблеми інтерпретації й інтертекстуального прочитання / М. Васьків // Слово і час.-2009.-№5.-С.24.

У статті стверджується, що фрагмент роману М. Хвильового "Вальдшнепи", як і абсолютна більшість романів 1920-х років, містить у своїй структурі широку парадигму жанрових різновидів ("курортний", інтелектуальний, філософський, ідеологічний роман, роман-памфлет тощо), не обмежуючись визначенням "політичний роман". Інтерпретування ідейного змісту, композиції, персонажів, опозицій, жанрових особливостей "Вальдшнепів" здійснюється через інтертекстуальні паралелі з романами Ф. Достоевського "Брати Карамазови" та "Ідіот", текстами інших авторів та самого М. Хвильового.

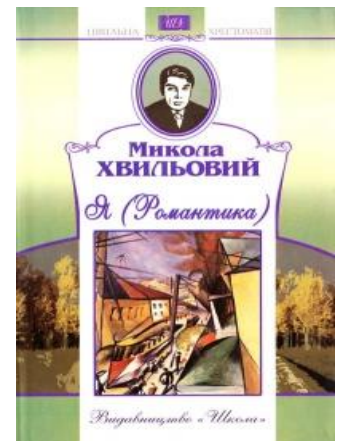
Григор'єв, О. Микола Хвильовий – романтик / О. Григор'єв// Пенсія.-2008.-№ 2.-С.36.

Софійчук, Г. Розіп'ятий на хресті фанатичної ідеї / Г. Софійчук // Дивослово.-2008.-№10.-С.19.

Урок за новелою М. Хвильового «Я(Романтика)»

Ковалів, Ю. Деміфізація світу як тексту у прозі Миколи Хвильового / Ю. Ковалів // Дивослово.-2006.-№ 6.-С.43.

Івана Карамазова з роману Ф. Достоевського непокоїть людина, її внутрішня гармонія, яка неможлива без зрівноваження понять бінарної опозиції «я – суспільство». Героя ж «Вальдшнепів» турбує його «мамлувата» нація, що перебуває на шляху до світового прогресу: «...образ «загірної комуни» – то наближаючись, то віддаляючись, але не втрачаючи актуальності, оскільки показує мету життя і є критерієм оцінки будь-яких подій, вчинків і пристрастей героїв»

Юрченко, В. Бінаризм творчого мислення Миколи Хвильового : Лінія анарх-Карно у повісті "Санаторійна зона" / В. Юрченко // Дивослово.-2006.-№ 1.-С.56.

Статтю присвячено дослідженню мотиву у системі психопоетики «Повісті про санаторійну зону» М. Хвильового. Визначено основні мотиви, які розробляє Хвильовий у повісті, – це мотиви двійництва, самотності тбожевілля. Здійснено спробу довести, що мотив у системі психопоетики повісті визначає акцентування психологічних станів головних героїв твору.

Тимків, Н. Позиція автора в новелі «Я (романтика)» та в повісті «Сентиментальна історія» Миколи Хвильового. (На рівні тексту і підтексту) / Н. Тимків // Дивослово.-2005.-№4.-С.10.

У роботі подається науково обґрунтована та практично перевірена методика аналізу художнього тексту з акцентом на авторській позиції, доводиться її доцільність та ефективність. Експериментально перевірено, що запропонована методика забезпечує формування грамотного читача (учня), здатного виявити авторську позицію в художньому творі.

Муратов, О. Моє покликання – будити мляве суспільство / О. Муратов // Віче.-1998.-№ 5.-С.105.

Кресін, О.В. Національна концепція Миколи Хвильового / О.В. Кресін // Український історичний журнал.-1997.-№ 6.-С.58.

Скрипка, В. Читаймо Хвильового / В. Скрипка // Кур'єр Кривбасу.-1995.-№ 26.-С.29.

Дужик, Н.С. Повтор як стилетворчій засіб орнаментальної прози / Н.С. Дужик // Мовознавство.- 1994.- № 4-5.- С. 57.

Проза Миколи Хвильового досі привертає увагу дослідників яскравими засобами мовної виразності, які створюють неповторний орнаментальний малюнок художньої оповіді. На жаль, мовостиль українського письменника не був об'єктом спеціальних студій. Дослідники лише принагідно аналізували систему образних засобів, не торкаючись механізмів їх функціонування у контексті окремих творів чи всієї спадщини митця. Мова повісти М. Хвильового «Санаторійна зона»

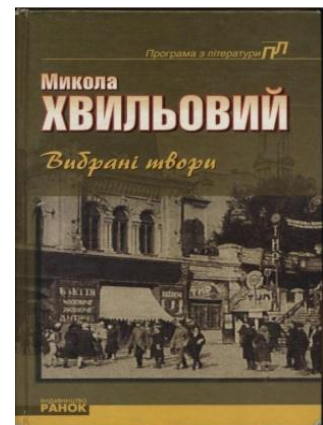

Лігостова, О. Дзеркало душі: природа у структурі новел М. Хвильового / О. Лігостова // Дивослово.-1994.-№ 5-6.-С.59.

Читаючи критичну літературу про Миколу Хвильового, неодноразово натрапляєш на констатацію фактів, які наводять на подальші роздуми про те, що свого вніс письменник у відтворення дійсності 20-х років, чим його стиль захоплював сучасників. Так, «принадність новел Хвильового в тім, що в них прекрасно переплітаються романтика і памфлет, побутова картинка і самозакохана творча гра фарб, звуків, мелодій».

Плющ, Л. Кабалістична символіка у Хвильового / Л. Плющ // Філософська та соціологічна думка.-1994.-№ 1-2.-С.59.

Л. Плющ віднаходить ознаки використання М. Хвильовим символів та образів єврейського вчення. Автор праці констатує: «В Україні українці не знають єврейської історії й культури, а євреї – української...». Спираючись на цей факт, Л. Плющ приділив велику увагу ознайомленню українського читача з кабалою на прикладі творчості М. Хвильового.

Розумний, М. Микола Хвильовий та українська ідея / М. Розумний // Генеза.-1994.-№ 2.-С.100.

Тримбач, С. Довженко і Хвильовий / С. Тримбач // Дніпро.-1994.- № 9-10.-С. 45.

Щодо конфлікту Довженка із харківськими письменниками, з Хвильовим... Олександр Петрович десь пише, що вони сприймали його як якогось маленького ілюстратора. А він же був уже Довженком! Тому все це налаштовувало його на відповідне ставлення до українських інтелектуалів. Які, до всього, очолювали українську революцію – і програли. А тут – більшовики, які все можуть, яким притаманне сталеве вольове начало.

Агеєва, В. Автор і герой у структурі новели Миколи Хвильового / В. Агеєва // Слово і час.-1993.-№ 12.-С.16.

У статті В. Агеєва відзначає, що «з'являється я-оповідач як опонент тигеря і носій авторських оцінок...». Це допомагало автору фіксувати й простежувати різні сфери сприймання зовнішнього світу. Його герої — вчорашні борці, революціонери почуваються не в своєму часі, на обочині життя, стають зайвими людьми у суспільстві, за утвердження якого вони боролися як за втілення найсвітлішої своєї мрії.

Бондар, І. Найкращий твір Миколи Хвильового / І. Бондар // Березіль.-1993.-№1.

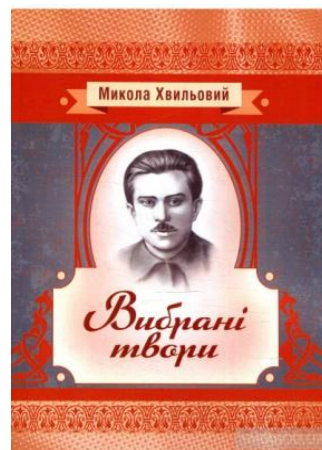
Еволюція світогляду письменника

Гундорова, Т. Руйнування романтичної метафізики / Т. Гундорова // Слово і час.-1993.-№ 11.-С.22.

Особливості світосприйняття у творах М. Хвильового. У статті досліджується проблема творчої репродукції дійсності, що формує тло своєрідності художнього світу. Важливим у цій публікації видається твердження автора про притаманні для образного мислення М. Хвильового структури, що проявлялися «в тогочасній європейській літературі від Пруста, Кафки і до Джойса».

Флакер, А. Авангардизм Миколи Хвильового / А. Флакер // Всесвіт.-1993.- № 7-8.

Новелістика Миколи Хвильового — унікальний естетичний феномен на тлі українського відродження початку ХХ ст.. Своєрідність його прозових творів визначається не лише особливостями онтології культури в переходову епоху, тобто прагненням акумулювати новітні естетико-філософські трансформації та віяння доби модернізму, а й глибоко національною вкоріненістю авторської свідомості письменника. Що й стало на заваді прижиттєвому визнанню та належній оцінці як творчості М. Хвильового, так і власне самої постаті самобутнього митця в історії нашої країни. «Ім'я Хвильового, — як стверджує хорватський літературознавець А. Флакер, — було приречене на забуття поряд з іменами тих українських поетів та діячів культури, котрі гинули в катівнях чи вмирали у сталінських концтаборах» .

Шерех, Ю. Хвильовий без політики / Ю. Шерех // Березіль.-1991.-№ 9.-С.166.
Автор намагається розмежувати політичну й художню діяльність митця, розглядаючи твори письменника з естетичних позицій, а не з метою знайти в них втілення політичних ідей.

Твори Миколи Хвильового

Поезії

Молодість (1921)
Досвітні симфонії (1922)
Окремі вірші

Поєми

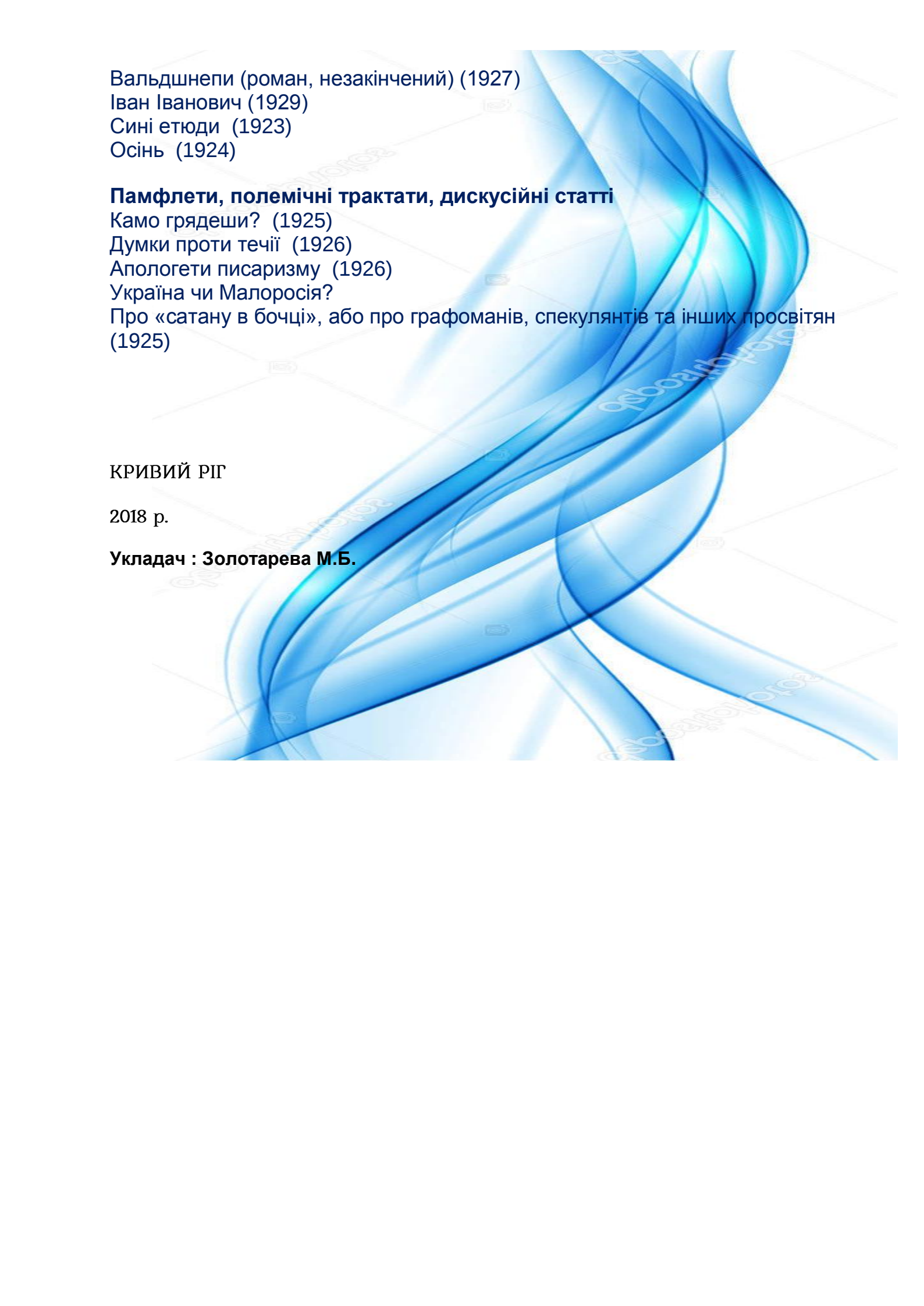
В електричний вік (1921)
Поєма моєї сестри

Оповідання й новели 1921—1923

Вступна новела
Життя Колонії, вілли...
Редактор Карк
Кіт у чоботях
Юрко
На глухім шляху
Солонський яр
Силуети
Шляхетне гніздо
Синій листопад
Чумаківська комуна
На озера Бараки, що за містом
Свиня (новела)
Кімната ч. 2
Легенда Заулок
Елегія
Дорога й ластівка
Арабески

Повісті, романи та оповідання 1923—1927

Я (Романтика) (1924)
Пудель
«Лілюлі»
Повість про санаторійну зону (1924)
Сентиментальна історія (1928)
Мати (новела) (1927)
Із Варинної біографії
Наречений
Бандити
Злочин

Вальдшнепи (роман, незакінчений) (1927)
Іван Іванович (1929)
Сині етюди (1923)
Осінь (1924)

Памфлети, полемічні трактати, дискусійні статті

Камо грядеши? (1925)
Думки проти течії (1926)
Апологети писаризму (1926)
Україна чи Малоросія?
Про «сатану в бочці», або про графоманів, спекулянтів та інших просвітян (1925)

КРИВИЙ РІГ

2018 р.

Укладач : Золотарева М.Б.